

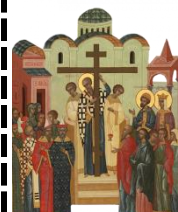
Anul XVIII, Nr. 464
14 septembrie 2025
Înălțarea Sfintei Cruci

Parohia Vovidenia Galați

– **buletin duhovnicesc bilunar** –

ISSN 2734 - 892X ISSN - L 2734 - 892X

ICOANA ȘI APOSTOLUL ÎNĂLȚĂRII SFINTEI CRUCI

**2025 - „ANUL OMAGIAL AL
CENTENARULUI PATRIARHIEI
ROMÂNE” ȘI „ANUL
COMEMORATIV AL
DUHOVNICILOR ȘI
MĂRTURISITORILOR ORTODOCȘI
ROMÂNI DIN SECOLUL XX”**

„Fraților, cuvântul crucii, pentru cei ce pier, este nebunie; iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu. Că scris este: «Pierde-voi înțelepciunea înțelepților și știința celor învățați o voi nimici». Unde este înțeleptul? Unde e cărturarul? Unde e cercetătorul acestui veac? Oare n-a dovedit Dumnezeu nebună înțelepciunea lumii acesteia? Că, de vreme ce întru înțelepciunea lui Dumnezeu lumea n-a cunoscut prin înțelepciune pe Dumnezeu, a binevoit Dumnezeu să mântuiască pe cei ce cred prin nebunia propovăduirii. Fiindcă și iudeii cer semne, iar elinii caută înțelepciune, însă noi propovăduim pe Hristos Cel răstignit: pentru iudei, sminteală; pentru păgâni, nebunie; dar pentru cei chemați, și dintre iudei și dintre elini: pe Hristos, puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu”.

(I Corinteni 1, 18-24)

SFÂNTA CRUCE, POARTA ÎMPĂRĂȚIEI CEREȘTI

Răstignirea Mântuitorului Iisus Hristos pe Cruce urmată de învierea Sa reprezintă punctul central al misiunii Sale. Reprezintă golirea, smerenia Sa extremă și punctul culminant al iubirii Sale jertfite. Nu viața fără păcat (viața dumnezeiască în trup omenesc, cum zice Sfântul Maxim Mărturisitorul), nu predica Sa unică în istoria lumii (niciodată n-a vorbit un om așa cum vorbește Omul Acesta: Ioan 7, 46), nu minunile nemaiauzite: învierile, vindecările de boli (din veac nu s-a pomenit ca cineva să deschidă ochii unui orb din naștere: Ioan 9, 32), scoaterea demonilor din oameni, ci moartea Sa dureroasă pe cruce, după un supliciu nemaîntâlnit (bătăi, scuipări, batjocură și lovituri), a mântuit neamul omenesc din robia păcatului și a morții.

Această moarte de ocară era absolut necesară pentru vindecarea și mântuirea noastră. Ea a fost primită și asumată de Hristos, cu absolută libertate (puterea am

să-mi pun viața și puterea am ca iarăși să o iau: Ioan 10, 18) și mai ales cu nesfârșită iubire (mai mare iubire decât aceasta nimeni nu are: Ioan 15, 13). O iubire-dăruire-jertfire pe care Mântuitorul Hristos o consideră o mare cinste, o consideră preaslăvirea și înălțarea Sa.

Fără smerenie, fără Cruce nu e mântuire

Dacă privim cu ochii minții la Iisus Hristos, Cel răstignit pe cruce și contemplăm icoana răstignirii Sale, o să vedem în ea toate actele iubirii și bunătății lui Dumnezeu, revărsate asupra oamenilor de-a lungul istoriei. În semnele cuiele, toate nemulțumirile, neascultările, răutățile și răzvrătirile noastre. Răstignirea este icoana iubirii, purității, bunătății, smereniei și blândeții dumnezeiești, jertfite de dragul nostru. Războiul răutății pornit de satan și slujitorii săi, împotriva dumnezeirii, a tot ce este bun și sfânt, Hristos îl înfruntă cu nesfârșita Sa iubire, bunătate și blândețe, biruind prin bunătatea Sa toate răutățile oamenilor. „Iar Eu când mă voi înălța de pe pământ îi voi trage pe toți la Mine. Aceasta o zicea arătând cu ce moarte avea să moară“ (Ioan 12, 32-33). Potrivit Sfântului Apostol și Evanghelist Ioan, înălțarea Domnului începe (prima ei etapă) prin răstignirea Sa, prin care realizează actul mântuirii noastre.

Așadar, crucea, răstignirea reprezintă actul suprem de iubire și smerire, capabil să trezească în noi recunoștința, smerenia, pocăința și îndreptarea. Marele văzător, Prorocul Isaia, în capitolul 53, descrie cu opt sute de ani înainte, ca un martor ocular, patimile și răstignirea Domnului. Cuvântul său ne arată luminat scopul răstignirii: „Disprețuit era și cel din urmă dintre oameni; om al durerilor și cunoscător al suferinței, unul înaintea căruia să-ți acoperi fața; dis-prețuit și -nebăgat al seamă. Dar El a luat asupra-Și durerile noastre și cu suferințele noastre S-a împovărat. Și noi îl socoteam pedepsit, bătut și chinuit de Dumnezeu, dar El fusese străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin rănilor lui noi toți ne-am vindecat“ (Isaia 53, 3-5).

Puterea Crucii, puterea Bisericii lui Hristos

Din această descriere, a pătimirii mântuitoare a lui Hristos-Fiul lui Dumnezeu Cel Viu, pe care Duhul Sfânt a făcut-o prin prorocul Său, vedem iubirea lui Iisus Hristos, care liber Se jertfește. Tot prin Prorocul Isaia, Duhul Sfânt ne arată că această înjosire supremă a Mântuitorului este începutul Înălțării Sale prin cruce, la slava cea cerească: „Iată sluga Mea va propăși, Se va sui, mare Se va face și se va înălța pe culmile slavei“ (Isaia 52, 13). Răstignit, Domnul începe înălțarea Sa, omorând moartea, prădând iadul, eliberând pe cei legați, înviind împreună cu mii de drepti, iar după patruzeci de zile în care S-a arătat înviat la peste cinci sute de martori (I Cor.15, 6), S-a înălțat la cer. Odată înălțat de-a dreapta slavei Tatălui, numele Său este adorat, cinstit și închinat în tot pământul. Lucrarea Sa mântuitoare ajută miliarde de suflete de-a lungul istoriei. Puterea iubirii Sale nebiruite devine puterea Bisericii Sale, puterea creștinilor mântuiți, puterea celor care-și lucrează mântuirea. Mântuitorul Hristos a primit prin înălțare (potrivit Sfântului Părinte Dumitru Stăniloae) plinătatea slavei în trupul Său. El poate să ne dăruiască prin Sfintele Sale Taine puterea, lumina, înțelepciunea, iubirea și sfințenia dumnezeiască, existente în ființa Sa divino-umană.

Dacă răstignirea a fost începutul înălțării, crucea se face poarta Împărăției cerești. Unealta de tortură se face cheia prin care s-a deschis raiul. Masa și altarul de jertfă se fac scara pe care Hristos urcă la cer, întorcându-Se în slava veșnică cu Trup omenesc, luat din Preasfânta Fecioară. Trupul care a suferit bătai, scuipări, batjocură și moarte pe cruce primește o înduhovnicire maximă, devine lumină și putere, care Se dăruiește celor care cred în Hristos și urmează poruncilor Lui.

Sfântul Apostol Pavel spune că întru Hristos „locuia trupește toată plinătatea dumnezeirii” (Colos. 2, 9), adică toată iubirea, înțelepciunea, puterea, bunătatea, mila și dreptatea Sfintei Treimi.

Așadar, în taina răstignirii pe cruce a Fiului lui Dumnezeu s-a arătat plinătatea, punctul culminant al iubirii Sale față de om: „Dumnezeu așa a iubit lumea (omenirea), încât pe Fiul Său Cel Unul Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3, 16).

Hristos a jertfit din iubire pentru viața Sa omenească. Dar El a murit ca să învieze, nu ca să rămână în mormânt. El devine cel întâi născut din morți între mulți frați (Romani 8, 29). Este sămânța care renaște întreaga umanitate, prin moartea și învierea Sa. Omorând moartea, El merge în iad ca un biruitor, ca să-l sfărâme, să elibereze și să dăruiască înviere la toți cei care cred în El. În acest context înțelegem limpede că răstignirea Sa este începutul învierii, al cărui efect deplin, potrivit Sfântului Părinte Dumitru Stăniloae, îl vom vedea doar în viața de dincolo. Hristos schimbă prin moartea Sa sensul suferinței și al morții. Îi dă de fapt adevăratul ei sens, unul mântuitor.

În lumina crucii și a jertfei Mântuitorului Hristos, putem înțelege manifestările puterii dumnezeiești prin profeții Vechiului Testament: „Șarpele de aramă înălțat în pustie, care vindecă mușcăturile de șerpi (Numeri 21, 9); despărțirea Mării Roșii, prin toiagul lui Moise (Ieșirea 14, 21) “. „Cruce însemnând Moise cu toiagul, Marea Roșie o a despărțit”, spune plastic Catavasia Crucii. Binecuvântarea crucișă a Patriarhului Iacob (Facere 48, 14). Toate acestea prevestesc crucea și răstignirea Domnului, dar mai ales toate își trag puterea din ea. Manifestările Cuvântului neîntrupat prin Duhul Sfânt sunt o pregătire a lucrării mântuitoare a Cuvântului întrupat, care va reazeza lumea pe fâgașul ei mântuitor. Prin cruce Hristos reazăza lumea pe cărarea Împărăției cerești, pentru care a fost creată și pentru a cărei mântuire El însuși S-a jertfit.

Crucea, răstignirea, mântuirea prin cruce rămân pentru veșnicie o mare taină. Taină a înțelepciunii dumnezeiești, prin care Hristos l-a biruit pe satana. Biruința prin înțelepciune-înșelăciune, zice Sfântul Ioan Gură de Aur. Este totală, căci zdrobește deplin, care calcă în picioare puterea dușmanului. Biserica a personalizat lemnul Sfintei Cruci, căci prin cruce a venit bucuria la toată lumea. A cinstit-o cu Slujbă și Acatist. Tot așa cinstim Învierea Domnului. Prin ea primim bucuria biruinței asupra morții și a iadului, primim viață veșnică. Nașterea Domnului, de asemenea, este personalizată, căci prin ea începe lumea nouă, era creștină. Hristos-Dumnezeul-Om este singurul lucru nou sub soare. Nașterea lui Hristos este icoana renașterii noastre duhovnicești.

Noi nu putem trăi fără cruce, căci crucea este viața noastră. Iar în crucea Domnului vedem mântuirea și biruința noastră. Noi nu vedem în răstignire doar

cea mai mare nedreptate săvârșită în istorie, un supliciu infam care provoacă milă și durere oricărei inimi. Ci privim crucea ca pe o taină a tainelor. Hristos S-a răstignit de bună voie pe cruce, ca un atotputernic și atotînțelept. Răstignirea Sa este izvorul puterii și-al credinței noastre. Hristos stă pe cruce, cu măreția unui împărat așezat pe tronul Său, cuprinzându-i pe toți în brațele iubirii Sale. Hristos îi atrage la Sine și-i mântuiește pe toți care cred în El prin iubirea Sa nesfârșită. Fericitul Augustin zice: „Spectacol măreț;... în ochii nelegiurii o mare batjocură! În ochii smereniei o mare taină și un puternic suport al credinței!... Atât de mult a iubit Hristos crucea, încât l-a determinat pe Pavel să-L urmeze și să spună: iară mie să nu-mi fie a mă lăuda în altceva, afară de crucea lui Hristos“ (Galateni 6, 14).“

(Arhim. Andrei Coroian, Ziarul Lumina, 14 Septembrie 2025)

RUGĂCIUNEA PERSONALĂ

„Multă vreme am avut o relație încordată cu rugăciunea personală. Nu știam dacă e primită, dacă e ascultată. Una dintre întrebările recurente adresate de mine profesioniștilor rugăciunii (monahilor, mai ales) era: „Care e semnul că rugăciunea și-a atins ținta, că a ajuns unde trebuie?“ Și nimeni nu putea răspunde clar la această întrebare.

Întrebare pe care am reconsiderat-o răzbit, în ultima vreme. De când nu am mai privit rugăciunea ca pe ceva impus de norme și canoane, ci doar pe ca ceva liber și spontan (de multe ori), ca pe ceva care poate avea și cuvinte „rupte din viață“.

Paranteză: și acesta poate fi semnul unei rugăciuni „reușite“, atunci când cuvintele și gândurile se înlanțuie firesc și cursiv, frumos legate și bine exprimate. Dumnezeu cred că devine mai atent la apariția frumosului, de orice fel...

De când m-am „relaxat“ cu mine însumi și am considerat că Dumnezeu este Cel care mă ascultă dacă îi vorbesc („vorbești cu ei, de multe ori, ca și cu niște prieteni ai Tăi adevărați“ - din Canonul împărtășaniei), stresul meu orant s-a spulberat.

Am ceva să-i spun Domnului? Îi spun direct, cu toată convingerea că mă aude și că știe ce mă frământă.

Stă Dumenzeu cu spatele la cei care vor să-I vorbească? E un ghișeu deschis între anumite ore? Are program de consultație, ca psihologii? Trebuie o ținută conformă, o oră anume sau cuvinte potrivite (de alții)? Făcându-se om, pe toate le înțelege. Doar noi să putem avea tăria să începem așa: „Doamne, am ceva să-ți spun...““.

(Răzvan Bucuroiu, Facebook, 9 septembrie 2025)

Parohia Vovidenia

IBAN: RO88RNCB0144166173810001 Cod fiscal: 14142722

Biserica: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, cod poștal: 800009;

Capela mortuară: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24;

Cantina parohială: str. Alex. Ioan Cuza, nr. 31, cod poștal: 800010;

Pentru programări și donații, vă rugăm să vă adresați:

Preot Gabriel-Ioan PELIN: 0 7 5 2 7 2 3 4 5 2

e-mail : vovidenia@gmail.com; pelin_gabriel@yahoo.com

www.bisericavovidenia.ro